

CRONICAR BĂTRÎN

Moto :

Că nu e spectacolul sub
cronicari, ci bietul cro-
nicar sub spectacole...

(după Miron Costin)

I

Rămân singur, mereu tot
mai singur.

Prietenul, cel mai bun prie-
ten al meu, a venit odată
să mă roage...

— Ai văzut spectacolul!...
Știu... Ții minte, e acolo o
fată mică, blondă, în actul
II, când el moare și ea țipă...
O știi?

— Da! Aia care suieră
când vorbește și pare făcută
pentru un dulgher: stă ca o
scindură.

— Ei bine, te rog, pentru
mine, scrie o vorbă bună
despre ea!

— Dar e groaznică!

— Iți cer și eu o dată
ceva. Ții minte când ai fost
bolnav ce-am făcut eu!

Sper că n-ai uitat!...

— Dar fata e lemn...

— Bine, depinde de cro-
nica ta dacă o să te mai văd
vreodată sau nu...

Și a plecat!

Șeful, șeful direct al cum-
natului meu, a venit și mi-a
spus:

— Ai fost la revistă?

— Am fost, și...

— Lasă chestiile. E acolo
o balerină cu picioare ca
două sticle de șampanie.

— „Zarea“?

— Și mai... În tabloul IV.
E căpřița care mănincă fin
din mina dirijorului.

— Aoleu... Aia cam șchioa-
păta...

— Are picioare sănătoase...
Bagă-i o poză. În picioare.

— Nu se poate. E slabă!

— Glumești. Mănincă nu-
mai la Capșa. Depinde de
cronica ta dacă și cumnatul...

Șeful a plecat — cumna-
tul nu a mai luat primă!

A venit la mine mama.
Mama mea. Ea!

— Ai fost la Romeo și
Julietta?

— Da, mamă!

— Ți-a plăcut Doica?

(Ce ușurare, mi-a plăcut!)

— Da, mamă, „face“ o bă-
trână grozavă!

— Cum bătrână?! e co-
lega mea de școală primară!
Te rog să scrii. Ea trebuia
să joace Julieta..., nu doica.
Critică-i!... Că doar o mamă
ai!

Și a plecat!

.....

II

— 39 cu 8!...

— A început să scadă tem-
peratura!

— S-a făcut bine!

În jurul patului de coș-
mar, prietenul, cumnatul,
mama:

— Sint lângă tine!...

— Am luat primă!...

— Am fost la prietena
mea. I-au dat Julieta!...

Toți în cor:

— Ce bine că avem un
cronicar în familie!

(Eu: Urite sînt visele au-
tocratice!)

„CREATOARE“ ...

— Ora 8?

— Imprimare la radio.
Etajul doi. Cabina 15. Joc
pe „dulapul copilului“ din
piesa de duminică dimineată.
Am un „da“ și un „scîrșit“,
că dulapul e vechi.

— Ora 8,30?

— La televiziune. Joc o
virgulă la litera D. În „Dic-
ționarul de personaje“. Mer-
ge repede. Am numai o ie-
șire. Cu spatele.

— Ora 9?

— Oho, tocmai la Buftea.
Țin dirlogul calului lui Amza
Pellea și salut, în frac, apha-

riția Margaretei Pîslaru, care
cîntă „Două rîndunici“. Pune
barba pentru cal, scoate bar-
ba pentru cîntăreață, se face
tirziu.

— Ora 12?

— Cade bine. Un filmuleț
pentru „Recom“. Reclamă
comercială. Pentru vinuri
medaliate. Eu sînt ăla care
scoate dopul. Filmăm chiar
la magazin.

— După amiază?

— Am o brigadă artistică
la cooperativa „Ac și cojoc“
Blănării. Avem un text nou.
La naftalină cu moliile. Mo-

liile e vechiul din conștiința
blănarilor. Cuplet.

— Și la teatrul tău?

— Aaa... Plictiseală. Am
un rol principal într-o piesă
originală. Scap eu. Scot cer-
tificat, că am și o „brigadă“
sanitară. Și trebuie să vor-
besc cu directorul. Cică pune
un clasic și mă distribuie.
N-am timp... Am o secvență
în care fac parte dintr-o
trupă de cavalerie. Al 8-lea
călăreț.

— Perfect, ești deci... că-
lare pe situație!

D-ALE TEATRULUI... „ISTORII“...

După o cronică foarte elogiasă.

— Bunișoară cronică, și concepția mea e destul de bine caracterizată, dar n-are opinii. Laudă, e firesc, dar poziția lui... Mă rog, revista o citește lumea. Lăudându-mă pe mine, face un serviciu instituției!

O cronică ce conține câteva observații critice:

— Habar n-are. Nu cunoaște textul. Și nici epoca. Să-mi fi dat un telefon, îi explicam eu, îi dădeam mură-n gură, totul... Așa... Parcă citește cineva revista asta! Dar putea, oricum, de obrazul instituției...

O cronică ce conține multe observații critice:

— Directorul ar trebui să convoace consiliul artistic. Nu e vorba de mine. De prestigiul instituției. Nu în-

ghit calomniile. Știu și cine l-a montat. Precis. Mi-a spus plasatoarea că era băut la premieră. Miroase cale de-o poștă. Făcea și atmosferă. Când lumea ridea, el îi „fistuia“. Stătea acru și posac. Special m-am uitat o dată lung la el. N-a suportat privirea. S-a uitat în jos. Se făcea că își caută programul. Să trimit o scrisoare redacției... Și „mai sus“. Semnată de toți. Afară de mine. Eu sînt în cauză. Dar nu eu! Instituția. Să dea o desmințire. O erată, orice...

Și apoi, între noi, își bate și nevasta. Știu toți vecinii!

O cronică în care n-a fost pomenit:

— Nu permit. Să mă înjure, accept schimbul de opinii, dar să tacă... E laș! Și înjurându-mă pe mine, în-

jură tradiția instituției noastre!

Cronica a amintit critic și de soția celui de mai sus (virsta peste 50...):

— Se leagă de tineret. Împiedică dezvoltarea cadrelor noi... Și, de altfel, Protopoșca l-a montat... N-ar strica o anchetă...

Și o scrisoare personală a aceluiași către cronicar:

„Iubite maestre, țin să te invit personal la viitoarea premieră. O să-ți trimit eu o invitație din biletele mele. Directorul te-a tăiat de pe lista de protocol. Cică insulti instituția. Aș. Zi-i înainte, că-i zici bine. Interesul general al artei e mai presus de al instituției noastre și de-al micilor susceptibilități. Te aștept și o să-ți zimbesc de la rivalită!“

UN IONESCU, DOI IONEȘTI...

IONESCU I: Am scris o piesă nouă; se numește Nabucodonosor, are patru personaje, un cuier schiop și o cutie de violoncel plină de morcovi.

IONESCU II: Am și eu o piesă, și mai nouă. IONESCU UNU e un depășit. Și-a terminat piesa tocmai ieri. Piesa mea de azi se numește Bacucodonosor, are trei personaje, un galos și o strecurătoare de supă.

IONESCU III: IONESCU DOI e un emul, stă sub pulpana lui UNU, pe care îl imită fără rușine. Eu, unul, îl contest. Piesa mea aduce ceva cu totul nou. Ea se numește Canubucodonosor și

are numai două personaje, o țigară și o pungă de praf de supă.

IONESCU IV: Nu-mi vorbești de TREI. E un depășit. Închipuți-vă, piesa lui are și replici. La mine, eroii se exprimă monosilabic. Mai mult tac. Piesa mea nu are nici o legătură cu ei. În primul rînd, ca titlu. Se cheamă Docanubonosor și aduce ceva cu totul nou. Veți vedea cînd se va publica.

IONESCU V: Nu. Hotărît nu! Nu-i recunosc drept maeștri. Eu, de fapt, îi combat. E limpede și din titlul piesei: Sornabucudono. N-am eroi. N-am personaje. n-am

nîmic, dar sper să intru cu ea în fond (e vorba de Fondul literar, N. B.).

IONESCU VI: EU nu-l imit pe CINCI...

IONESCU VII: Idem...

IONESCU VIII: ...

IONESCU IX: ...

IONESCU X: ...

IONESCU XI: Sintem. II, deci o echipă, iar eu, ca înaintaș, scriu o piesă și mai nouă, pe care nu o va înțelege nimeni, nici chiar cei zece predecesori ai mei. Pieseii îi voi da un titlu cu totul nou și nemaîntîlnit... O voi numi Nabucodonosor și va avea patru personaje, un cuier schiop și o cutie de violoncel plină cu morcovi...